ΕΤΟΣ Α'. — ΑΡΙΘ. 74. Τιμᾶται λεπτὰ 10. ΠΕΜΠΤΗ 21 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1880

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ Ἐν Ἀθήναις φρ. 15 — Ἐν δὲ ταῖς ἐπαρ. φρ. 18 — Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. — Ἡ καταιγίς. — Φροῦ-Φροῦ. — Ἔγεινα κ' ἐγὼ παιδὶ (ποίημα). — Ἀνακρέων. — Καραμέλες. — ΝΙΝΑ.

Η ΚΑΤΑΙΓΙΣ.

—

Πραγματικὴ καταιγὶς ἐξέσπασεν εἰς τὴν ἑλληνικὴν κοινωνίαν καὶ πολιτείαν.

Πρὸ πέντε περίπου μηνῶν, ἀφοῦ τὸ κόμμα τοῦ κ. Κουμουνδούρου ἦλθεν εἰς τὴν κατάστασιν τῶν ζώων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα τὸ φθινόπωρον μόνα των ἀπονεκροῦνται, ἐναποθηκεύοντα ὅσην δύνανται πλείονα τροφὴν εἰς τὸν στόμαχόν των, ἵνα ἐξεγερθῶσι πάλιν κατεσκληκότα καὶ πειναλέα τὴν ἄνοιξιν, ἀνήρχετο εἰς τὰ πράγματα ἄλλη πολιτικὴ ὁμάς, ἥτις εἰς τὴν ἀκαταστασίαν τῶν πρώην κυβερνητῶν μας ἐπηγγέλλετο νὰ φέρῃ κατάστασιν ὁμαλὴν, εἰς τὴν σπαταλὴν ἐκείνων οἰκονομίας, ἀντὶ τῆς συγχύσεως τάξιν, ἀντὶ τῆς ἐξαντλήσεως τοῦ τόπου ὑπὸ ἀνοικείου τῇ Ἑλλάδι στρατιωτικοῦ συστήματος φειδὼ τῶν ἐργατικῶν δυνάμεων καὶ ἀντὶ στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, ἥτις εἶχε καταντήσει προσωπικὴ ἀγγαρεία, τὴν στρατιωτικὴν ἐκπαίδευσιν.

Ἐπηγγέλλετο καὶ τὴν **κατάργησιν τῆς δεκάτης**, τὴν ὁποίαν καὶ ἐπραγματοποίησε διὰ ταχύτητος ἥτις παρέσυρεν ὡς γελοῖα πτίλα τὰ ὑπὲρ αὐτῆς ἐγκώμια ἑνὸς πρώην ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν καὶ τοὺς δισταγμοὺς ἄλλων πολιτευομένων.

Τὴν ἐπαγγελίαν ἐκείνην τὴν ἠσθάνθη ὅλος ὁ ἑλληνικὸς λαὸς, ὡς αἰσθανόμεθα ἡδονὴν μέχρι μυελοῦ τῶν ὀστέων καὶ ἠκούσθησαν γεωργοὶ λέγοντες :

— Τώρα ἀπηλλάγημεν τοῦ Μπραΐμη.

Ὁ Μπραΐμης ἦτο ἡ ἀτιμία τῆς δεκάτης.

Ἡ ἀτιμία τῆς δεκάτης ἦτο ὁ πελάτης τοῦ κ. Παππαμιχαλοπούλου.

—

Πλὴν τῆς δεκάτης, εἰς τὸ **λοιπὸν μέρος** τοῦ προγράμματος αὐτοῦ τὸ νέον ὑπουργεῖον ὡμοίασε κατὰ πάντα *ἰμπρεζάριον* θεάτρου, ὅστις ἀναγγείλας διὰ τῶν προγραμμάτων ὅτι θὰ παρασταθῇ ὁ *Φιλάργυρος* τοῦ Μολιέρου, ἐμφανίζεται ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἵνα ζητήσῃ παρὰ τοῦ δημοσίου συγγνώμην, διότι, ἀσθενήσαντος τοῦ κωμικοῦ τῆς Ἑταιρίας, ἀναγκάζεται νὰ παραστήσῃ τὸν *Μανιώδη*.

Ὡς πρὸς τὰς οἰκονομίας : Ἀπερρόφησεν ὡς ζωμὸν μετὰ νύκτα λευκὴν ἢ κραιπάλης τὰ περισσεύματα τοῦ δανείου τῶν 60 ἑκατομμυρίων, ροκανίζει ὡς κύων *μπουλδόγκ* χυμώδη τῶν 15 ἑκατομμυρίων ὀστᾶ καὶ κροταλίζει ἀπὸ τοῦδε τὴν γλῶσσάν του νὰ ῥοφήσῃ ὡς καμπανίτην τὸ Μέγα Δάνειον, ὃ διαπραγματεύεται νῦν ἐν Παρισίοις ὁ κ. Σγούτας, δι' ὃν ὁ κ. Φιλήμων, φίλος τῆς ἀμοιβαιότητος, περιάγει δίσκον, ἐπαιτῶν δι' αὐτὸν ψυχίᾳ εὐγνωμοσύνης ἐκ μέρους τοῦ ἑλληνισμοῦ.

Ὡς πρὸς τὴν ὁμαλὴν κατάστασιν : Ἐὰν τὸ παλαιὸν ὑπουργεῖον ὡμοίαζεν οἰκοκύρην ὅστις ξεβιδώνει τὰς κλίνας του, καὶ ἑτοιμάζεται νὰ μετακομίσῃ ἐκ τῆς οἰκίας ἐν ᾗ κατῴκει, τὸ νέον ὑπουργεῖον εἶναι ἄλλος οἰκοκύρης ὅστις μετεκόμισεν ἐκ τῆς παλαιᾶς οἰκίας εἰς νέαν χωρὶς ἀκόμη ν' ἀποκατασταθῇ, ἐν μέσῳ σωροῦ τῶν ἀῤῥυθμίστων ἀποσκευῶν του ὅμοιος πρὸς ἑταιρίαν ἱπποδρομίου ἥτις ἑτοιμάζεται νὰ στήσῃ τὴν σκηνήν της καὶ βλέπει τις τὰ πάντα ἀναμίξ, ἵππους, ἱπποδαμαστάς, ὀρχηστρίδας, ὄνους, μπουφόνους.

Ὡς πρὸς τὴν ἀντικατάστασιν τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας διὰ τῆς στρατιωτικῆς ἐκπαιδεύσεως πιστεύομεν ὅτι μέχρι τῶν ὤτων τῶν κ. κ. ὑπουργῶν θὰ ἔφθασαν αἱ ἄγριαι φωναὶ τῶν ταγμάτων : Μετακόμισις, ἀπόπατοι, περιωρισμὸς, σηκώστε τὰ στρίποδα, θεωρία, γυμνάσια, γρήγωρα, γρήγωρα, μὴν κοιμᾶσθε.

Ἐλπίζομεν ὅτι ἐὰν ἡ ἀνθρωποφαγία αὐτὴ ἐξακολουθήσῃ, δὲν θὰ ὑπάρχῃ μετὰ ἓξ μῆνας Ἕλλην ὅστις νὰ μὴ δύναται νὰ καυχᾶται ὅτι ἐὰν δὲν ἔσταζεν ὑπὲρ πατρίδος ἡ μύτη του, ἀλλ' ὑπὲρ πατρίδος ἡ μύτη του ὠργίασε καθαρίζουσ' ἀποπάτους.

—

Εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς ἀληθείας εἶναι προσκεκολλημένη ὡς οὐρὰ ἐξηνδριωμένης γαλῆς ἡ ἄλλη **ἀλήθεια:** ἠδύνατο **νὰ πράξῃ ἄλλως** τὸ ὑπουργεῖον;

Το ὑπουργεῖον ἦλθε βαλεῖν εἰρήνην, ἀλλ' ἔβαλε μάχαιραν. Ἤθελεν ἢ ἠναγκάσθη εἰς τοῦτο ;

Εἰς τὰς ἐρωτήσεις αὐτὰς ἀποκρίνεται διὰ τῶν κλαυθμηρισμῶν του τὸ ἑλληνικὸν ζήτημα.

Διὰ νὰ ἐννοήσητε τί ἦτο τὸ ἑλληνικὸν ζήτημα εἰς χεῖρας τῶν κ. κ. Κουμουνδούρου καὶ Δεληγιάννη, πρέπει νὰ ἐνθυμηθῆτε τὸ κωμικὸν ἐκεῖνο ἐπεισόδιον τοῦ Ναξίου, ὅστις κλέψας χοιρίδιον συγγενοῦς του καὶ ἀκούσας ὅτι ἔρχεται πρὸς ἀναζήτησίν του σφάζει τὸ χοιρίδιον καὶ τὸ ἐναποθέτει, ὡ. βρέφος ἐντὸς κούνιας, ὅταν δὲ ἦλθεν ὁ τρυφερὸς συγγενὴς τοῦ λέγει :

— Κούνα, σὲ παρακαλῶ, λιγάκι τὸ παιδί κ' ἐγὼ πάω νὰ κυττάζω σ' τῆς γειτονιαῖς μήπως κ' εὕρω τὸ γουρουνάκι σου.

Εἰς τὸ λίκνον, τὸ ὁποῖον ἀνεκίνουν ὡς Ἄνδριαι *ντανάδες* οἱ κ. κ. Κουμουνδοῦρος καὶ Δεληγιάννης, ὁ Βηκονσφὶλδ ἀφαιρέσας τὸ βρέφος παρεισήγαγε χοιρίδιον.

Ἔπρεπε νὰ ἐπέλθῃ ἡ νίκη τῶν φιλελευθέρων τῆς Ἀγγλίας, ἢν αὐτοὶ οἱ φιλελεύθεροι δὲν προσεδόκων, διὰ νὰ ἀκουσθοῦν *ἀνθρώπινα* κλαυθμηρίσματα τοῦ βρέφους ἑλληνικοῦ ζητήματος.

Καὶ ὅταν ἐπετρέπετο εἰς τὰς τάξεις τῶν φιλελευθέρων πρὸ τοῦ ἀποτελέσματος τῶν ἐκλογῶν νὰ μὴν ὑπάρχῃ ἡ περὶ αὐτοῦ βεβαιότης, δὲν ἐπετρέπετο εἰς τὸ ἑλληνικὸν ὑπουργεῖον νὰ μὴ προΐδῃ τὴν τροπὴν αὐτὴν, ἥτις τὸ ἠνάγκασεν ἀπὸ ὑπουργεῖον μεταρρυθμίσεων νὰ ἀποδῇ ὑπουργεῖον σιδήρου ;

—

Ἡ ἡ ἐπιδίωξις τῆς λύσεως τοῦ ἑλληνικοῦ ζητήματος σύμφωνα πρὸς τὴν εὐρωπαϊκὴν διπλωματίαν καὶ σύμφωνα πρὸς τὰς δυνάμεις τοῦ Βασιλείου ἦτο ἀποκλειστικὸν προνόμιον ἑνὸς ὡρισμένου κόμματος καὶ ὄχι καθῆκον πάσης ἑλληνικῆς κυβερνήσεως ;

—

Ἡ ὁ κύριος Τρικούπης ἔπρεπε πράγματι νὰ μεταβληθῇ εἰς βοῦν καὶ νὰ ἀνατρέψῃ τὴν ἐπικαθήσασαν ἐπ' αὐτοῦ ἑλληνικὴν τύχην ; Ἐ! τί νὰ γίνῃ, κύριε Δεληγιάννη, αὐπὰ ἔχουν αἱ γυναῖκες. Εὐνοοῦν τοὺς νεωτέρους καὶ τοὺς εὐρωπτοτέρους. Καὶ ἐκείνους κυρίως οἵτινες δὲν διαφιλονεικοῦν τὰ δικαιώματά των.

—

Πῶς φέρεται τώρα τὸ ὑπουργεῖον ὡς **Διευθυντήριον τῆς καταιγίδος ;** Λέγομεν : **μετριώτατα.** Ἀλλὰ πῶς θα ἐφέρετο τὸ ὑπουργεῖον Κουμουνδούρου—Δηλιγιάννη ; Δὲν εἶναι αὐτοὶ οἱ ἐν τοῖς στρατιωτικοῖς ἀποδείξαντες ἀπὸ τοῦ **1876** καταπληκτικὴν σύγχυσιν διανοίας; Δὲν εἶναι αὐτοὶ οἱ χύσαντες εἰς τὸ στῆθος τοῦ ἔθνους τὴν ἀπογοήτευσιν κατὰ κάδδους διὰ τὴν ἐγθρικὴν πρὸς τὴν ἐφεδρείαν συμπεριφοράν, διὰ τὴν *ἀποβουσιβοζούκωσιν* τοῦ ἀξιολόγου περὶ ἐφεδρείας νόμου τοῦ μακαρίτου Δεληγεώργη ; Δὲν εἶναι αὐτοὶ οἵτινες εἰσήγαγον τὸ σωματεμπόριον εἰς τὴν μεταβατικὴν ἐθνοφυλακὴν, ἀνομολογήσαντος τοῦτο αὐτοῦ τοῦ κ. Κουμουνδούρου ἀπὸ τοῦ βήματος; Δὲν εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν κόμμα ὅπερ μεταβάλλει ἐρχόμενον εἰς τὰ πράγματα τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ κράτους εἰς ἠλιμέρι ; Δὲν εἶνε αὐτοὶ οἱ ἐξαπλώσαντες τὰς ἀκτῖνας τοῦ κεντρικοῦ ταμείου ἕως εἰς τὰ ἔκλυτα στήθη ἑταιρῶν καὶ διατηρουμένων ; Δὲν εἶναι αὐτοὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῶν ὁποίων **800** φόνοι ἐγένοντο ἐντὸς ἔτους ἐν Μεσσηνίᾳ ; Δὲν εἶναι αὐτοὶ οἱ ἀδεξιώτεροι ἀναφανέντες διπλωμάται ; Δὲν ἀπεξενώθημεν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν των πᾶσαν εὐρωπαϊκὴν φιλίαν; Δὲν διέγραψε τῶν δικαίων μας ὁ πολὺς των Βαδιγκτων τὰ Ἰωάννινα καὶ τὸ Μέτσοβον ;

—

Καὶ δὲν ἀνταλλάσσετε ὅλας αὐτὰς τὰς **θετικὰς ζημίας** τοῦ κόμματος αὐτοῦ πρὸς τὸν τόπον διὰ τῆς μετριωτάτης πολιτείας τῶν νῦν κυβερνώντων ;

—

Διατί ἔχομεν μετριωτάτην πολιτείαν τῶν ὑπουργῶν μας;

Διότι ὑπὲρ τῆς μετριότητος αὐτῆς εἰργάσθησαν βασιλεία, βουλὴ καὶ λαὸς ἐπὶ πεντηκονταετίαν ἤδη.

Διότι ἐντὸς πέντε μηνῶν δὲν ἐκριζοῦνται συνήθειαι, δὲν καταστρέφονται ἐπιῤῥοαί, δὲν ἐκμηδενίζεται ἐργασία πεντηκονταετὴς σκοπὸν ἔχουσα ὅπως ἐν αὐτοῖς τοῖς μεταβατικοῖς διὰ τὸν τόπον μας καιροῖς εὑρεθῇ ἡ Ἑλλὰς ἔρημος μέσων, πόρων, ἀνατροφῆς καὶ νοῦ.

—

Ἀλλ' ἐνόσῳ συρίζουν εἰς τὰς ἀκοάς μας τὸ Δομοκὸν μὲ ὅλα τὰ αἴσχη του, αἱ πρὸ τῶν πρέσβεων γονυπεσίαι τοῦ Δεληγιάννη μὲ ὅλα τὰ ψεύδη του, ἡ ὑπὸ Κουμουνδούρου καὶ Γρίβα καπήλευσις τοῦ στρατιωτικοῦ πνεύματος τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ πρώτου μετασχηματίσις τοῦ δημοσίου Ταμείου εἰς τεκὲν ἔνθα σιτίζονται οἱ ἀργοί, θὰ εὐχώμεθα ὡς Ἕλληνες, ἐὰν δὲν εἶναι πεπρωμένον νὰ ἀπαλλαγῶμεν διὰ παντὸς τοῦ κινδύνου αὐτοῦ, νὰ παραδοθῶμεν τοὐλάχιστον ὅσον τὸ δυνατὸν ἀργότερον καὶ εἰς καλλιτέραν ὑγιεινὴν κατάστασιν εἰς χεῖρας τοῦ ἀλλοκότου αὐτοῦ ἰατροῦ Κουμουνδούρου, ὅστις ἐσυνείθισε νὰ τρέφηται ἐκ τῆς νόσου τῶν πελατῶν του. Ἀμήν.

Καλιεβάν.

—

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

—

Ἡ «Παλιγγενεσία» ἰδιοποιεῖται χάριν ἄλλης συναδέλφου τὴν τιμὴν τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ γενναίου ῥουσφετίου ὅπερ, πρωθυπουργοῦντος τοῦ κ. Κουμουνδούρου, ἔλαβεν ὁ νῦν μετοχικὸς γενόμενος διευθυντὴς τοῦ «Τηλεγράφου».

Τὸ ῥουσφέτιον ἐκεῖνο ἀνεκαλύψαμεν ἡμεῖς πρῶτοι, ἄλλην τότε ἐκδίδοντες σατυρικὴν ἐφημερίδα· ἔχομεν ἀδυναμίαν εἰς τὴν μικρὰν ἐκείνην δάφνην μας καὶ παρακαλοῦμεν τὴν «Παλιγγενεσίαν» μετ'ὀλιγωτέρας γενναιότητος νὰ διαθέτῃ τὴν ξένην ἰδιοκτησίαν.

—

Οἱ Ῥουμοῦνοι διὰ Β. διατάγματος ἐζήτησαν νὰ ἀνακηρύξουν ὁμοεθνεῖς των ὅλους τοὺς Ἕλληνας τῆς Μακεδονίας.

Ἄνευ Β. διατάγματος τολμῶμεν νὰ ὑπομνήσωμεν ὅτι ὅλοι οἱ Ῥουμοῦνοι εἶναι **Ῥου-μοῦλοι.**

—

Παρετηρήσατε ; Πρῶτον διάφορον πάντοτε ὁ *Αἰὼν* δημοσιεύει ἀσήμαντόν τινα εἴδησιν περὶ τῆς περιοδείας τοῦ Βασιλέως.

Ὁ ἄνθρωπος συνειθίζει πρῶτον τὰ hors d' œuvres διὰ νὰ φθάσῃ ἔπειτα εἰς τὰς entrées.

—

Αἱ *Νέαι Ἰδέαι* γράφουν μετά τινος εὐχαριστήσεως ὅτι ὁ ἀδελφὸς τοῦ ὑπουργοφάγου Χασσὰν εὑρίσκεται εἰς Ἀθήνας.

Ἐὰν ὑποθέσωμεν ὅτι οἱ Χασσάνηδες φονεύουν δύο ὑπουργοὺς διὰ μιᾶς καὶ ἔπειτα ἀπαγχονίζονται, τότε δὲν φθάνει ἕνας καὶ μόνος Χασσὰν δυστυχῶς διὰ νὰ κενωθῇ θέσις διὰ τὸν κ. Οἰκονόμου.

—

Ἡ Εὐρώπη θέλει νὰ βιάσῃ τὴν Τουρκίαν εἰς τὰ δύο ζητήματα, τὸ μαυροβουνιωτικὸν καὶ τὸ ἑλληνικόν.

Ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου δὲν θέλει καὶ νὰ τῆς τσακίσῃ τὰ πλευρά, φοβουμένη μήπως τὸ κάταγμα αὐτὸ τῆς κυρᾶς Τουρκίας ἐναλάβῃ νὰ τὸ θεραπεύσῃ κατ' ἴδιον τρόπον ἡ δόκτωρ Ῥωσία.

Ὁμοιάζει λοιπὸν ἐρωμένον ὅστις ἔρχεται πολλάκις εἰς θέσιν νὰ κακώσῃ τὴν ἐρωμένην του, ἀλλὰ συλλογιζόμενος ὅτι τὸ μεταξωτόν της δέρμα τοῦ χρειάζεται, ἀφοπλίζεται.

Εἴμεθα οἱ ταλαίπωροι Ἕλληνες θύματα ἔρωτος διπλοῦ, μὴ τιμωρουμένου δυστυχῶς ὡς ἡ διγαμία ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ νόμου.

—

ΝΙΝΑ

—

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ.

—

IV.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ.

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον)

Ὁ Ἰάκωβος ἔφθασε πρῶτος, ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος κατῆλθεν εἰς Σαὶν-Μανδαὶ καὶ ἐκεῖθεν μόλις τὴν νύκτα ἤρχισε νὰ ἀναβαίνῃ εἰς Βαινσαίν. Ὁ Ἰάκωβος ὡς μαινόμενος, ἀφοῦ μάτην περιέμενεν εἰς τὸν σταθμὸν τῶν ἁμαξῶν τοῦ ἱπποσιδηροδρόμου πρὸ τοῦ κήπου τοῦ Βαινσαίν, ἔπειτα ἀπελπισθεὶς περιήρχετο τὰς ὁδοὺς καὶ τὰ καπηλεῖα ἀναζητῶν τὸν ἄνθρωπόν του. Ἦτο σκιὰ καὶ ἐξηφανίσθη. Ἐκεῖνος διῆλθεν ὡς ὄνειρον συγκεχυμένον. Καὶ ὅμως ὁ Ἰάκωβος τὸν ἀνεγνώρισεν. Ἦτο αὐτὸς, ὁ ἄνθρωπος τῆς Σαϊντ-Ἀδρές, ὅστις ἐγένετο αἰτία νὰ χάσῃ τὴν ἁμαξοστοιχίαν ! . .

Μάτην περιεπόλει καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν περὶ τὸν κῆπον καὶ κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ τῶν Παρισίων καὶ τῆς ὁδοῦ τῆς *Λευκῆς Κυρίας*. Ὁ ἄνθρωπος ἐγένετο ἄφαντος. Ὀπτικὴ ἀπάτη ; Ὄχι ὁ Ἰάκωβος δὲν ἠπατᾶτο. Περὶ τὸ ἑσπέρας φωναὶ ἀσυνήθεις καὶ ταραχὴ συνήθροισαν τοὺς κατοίκους τοῦ Βαινσαίν. Ὁ Ἰάκωβος εἶχε συναντήσει πάλιν τὸν ἄνθρωπόν του, ὅστις διωκόμενος ἐκρύβη εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Κόμητος τοῦ Σαὶν-Μώρ. Ὁ Ἰάκωβος τὸν εἶδε καλῶς· ἦτο αὐτὸς καὶ ἐκρύβη ἐκεῖ καὶ ὑπέθεσε δικαίως ὅτι ἦτο ὑπηρέτης τοῦ Ἀμεδαίου. Ἀλλ' οἱ περὶξ αὐτοῦ συναθροισθέντες τὸν εἰρωνεύοντο καὶ ἔλεγον κρυφά.

— Εἶναι ὑπηρέτης τοῦ κ. Δωρναί. Ἐκόλλησεν ἀπὸ τὸν κύριόν του. Ἐκεῖνος νομίζει καθ' ἡμέραν ὅτι συναντᾷ τοὺς δολοφόνους του καὶ οὗτος τὸν ἄνθρωπόν του !

V.—ΣΙΜΩΝ ΤΡΙΒΟΥΛΛΙΑΚ.

Ἦτο ἀκριβῶς μεσημβρία. Ὁ γέρων θυρωρὸς τοῦ Κόμητος τοῦ Σαὶν-Μώρ, εἶχεν ἐνδυθῆ ἤδη τὴν νέαν του στολὴν καὶ ἦτο πάλιν εἰς τὴν δόξαν του. Ἡμέραν καὶ νύκτα εὑρίσκετο εἰς τὴν θέσιν του ὁ ἀγρυπνος Κέρβερος. Δύστηρὸς ἐξελεγκτὴς τῶν εἰσερχομένων καὶ ἐξερχομένων ἐχόρδιζε τὰς φιλοφρονήσεις του καὶ ἐκανόνιζε τὰς ὑποκλίσεις του ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ ἢ τῆς κοινωνικῆς θέσεως τοῦ εἰσερχομένου. Παρηκολούθει δὲ διὰ τοῦ βλέμματος καὶ ἐπέβλεπε πάντα χωρικὸν ἢ ὑπηρέτην. Ἐκπληρῶν τὰ ὑψηλά του ταῦτα καθήκοντα δὲν ἐλησμόνει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ προσκαλῇ τὴν *ἀρχόντισσά* του νὰ τῷ κιρνᾷ ἓν ποτήριον οἴνου τῆς Βουργονδίας, τὸ ὁποῖον πλέον δὲν ἔπινεν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τοῦ ἀποθανόντος, ἀλλ' εἰς ὑγείαν τοῦ ζῶντος καὶ ἤδη κυρίου του, Κόμητος τοῦ Σαὶν-Μώρ.

Ἦτο ἀκριβῶς μεσημβρία, ὅτε ἄνθρωπός τις παρουσιάσθη εἰς τὴν θύραν τῆς αὐλῆς ζητῶν τὸν Κόμητα. Εἶχε μορφὴν παράδοξον καὶ ἔτι παραδοξοτέραν φωνὴν, βραγχνὴν, ἥτις ὡμοίαζε πρὸς τὸν συγκεχυμένον κρότον τοῦ ὕδατος τοῦ ποταμοῦ, ὅπου οὗτος διέρχεται ὑπὸ σπήλαια καὶ καμάρας ἀντηχούσας. Τὸ βλέμμα του, ὅσον καὶ ἂν ἤθελε νὰ προποιηθῇ ἱλαρότητα προσώπου, ἦτο ἄγριον. Ὁ θυρωρὸς δὲν ἠδύνατο νὰ τῷ κλείσῃ τὴν θύραν ἤρχισεν ὅμως νὰ τὸν ὑποπτεύηται καὶ προσεκάλεσε τοὺς ἄλλους ὑπηρέτας οὐχὶ τόσον διὰ νὰ περιποιηθῇ τὸν εἰσελθόντα, ὅσον διὰ νὰ τοῖς κάμῃ νεῦμα νὰ προσέχωσιν εἰς αὐτόν.

Οἱ ὑπηρέται ἠθέλησαν νὰ τὸν ἐμποδίσωσιν, ἀλλ' οὗτος δι' ἑνὸς ἀγρίου βλέμματος τοῖς ἔδωκε νὰ ἐννοήσωσιν ὅτι ἐν ᾗ περιπτώσει ἤθελον ἐπιχειρήσει νὰ τῷ κλείσωσι τὴν θύραν δὲν θὰ ἔμενον πολὺ εὐχαριστημένοι. Ἡ ἀγριότης του εἶχεν ἀληθῶς τὸ ἐπιβάλλον καὶ ὁ φόβος ἐπέβαλε καταναγκαστικόν τινα σεβασμόν. Οὕτω εἰς ἓν βλέμμα του αἱ πάροδοι ὅλοι τῷ ἦσαν ἀνοικταὶ καὶ ὡς ἐξ ἐφόδου ἄνευ πολιορκίας, ἄνευ ὑπονόμων, ἄνευ στρατιωτῶν καὶ κρότων πυροβόλων, ἦτο κύριος τῶν μεγάρων τοῦ Κόμητος.

Εἰσῆλθε μὲ τὴν κεφαλὴν ὑψωμένην, μὲ βῆμα στρατιωτικὸν καὶ τὸν πλατύν του πῖλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ ἔφθασε μέχρι τῆς αἰθούσης ὅπου ἐκάθησεν ἐπί τινος ἕδρας παρὰ τὴν στρογγύλην τράπεζαν. Εἰς τὴν αἴθουσαν δὲν ὑπῆρχε κανείς. Ὁ ἄνθρωπος ἐσήμανε τὸν κωδωνίσκον. Ἀντὶ ὑπηρέτου παρουσιάσθη ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἐζήτει, δηλαδὴ ὁ Ἀμεδαῖος.

— Ἄ ! ἐπὶ τέλους *σὲ* εὑρίσκω—ἀνεφώνησε—καὶ *σὲ* εὑρίσκω εἰς παλάτια ὡραῖα. Αὐτὸ δέν με δυσαρεστεῖ διόλου.

Ὁ Κόμης ὠχρίασεν. Ὁ ἄνθρωπος ἐξηκολούθησε.

— Βεβαίως δὲν ἀνέμενες τὴν ἐπίσκεψίν μου.

Ἀλλὰ Κύριε...—διέκοψεν ὁ Κόμης, τεταραγμένος ὅμως καὶ ὠχρὸς πάντοτε—ποῖος εἶσθε ; τί θέλετε ; Καὶ πρὸ πάντων τίς σας ἔδωκε τὸ δικαίωμα νά μοι λαλῆτε μὲ τὸ σό ;

Ὁ ἄνθρωπος ἔρριψεν ἀπ' αὐτοῦ τὸ ἄγριόν του βλέμμα· ἔπειτα σαρκαστικὸν μειδίαμα διέσπασε τὰ χείλη του.

— Ἔλα ! Οὔτε ἕνα καλῶς ἦλθες λοιπόν ! Οὔτε νά μου

Αὐτοὶ οἱ κύριοι φυγόστρατοι οἱ μεταβαίνοντες εἰς Εὐρώπην ἐκήρυξαν διὰ λογαριασμόν των τὴν ἔναρξιν τοῦ πολέμου.

Χωρὶς νὰ προηγηθῇ πόλεμος, μεταβάλλονται εἰς **πρόσφυγας πολέμου.**

—

Τὸ «Ἐθνικὸν Πνεῦμα» εὐαρέστως ἀναφέρει ὅτι πᾶν τό γινόμενον σήμερον πρὸς στρατιωτικὴν τοῦ τόπου σύνταξιν ὀφείλεται εἰς τὸν περὶ γενικῆς στρατολογίας νόμον, τέκνον, ὡς λέγει, τοῦ ὑπουργείου Κουμουνδούρου.

Ἀλλὰ τὸ τέκνον αὐτό, καθὰ ἐπληροφορήθημεν, πρὸ πολλοῦ τὸ ἀπεκήρυξεν ὁ πατήρ του, κατὰ δὲ τὴν τελευταίαν ἐν Μεσσηνίᾳ περιοδείαν του συνεβούλευε τοὺς πιστούς του νὰ μὴ προσέρχωνται οἱ ἐπιστρατίαι «διότι αὐτὸς ἐντὸς ὀλίγου ἐρχόμενος πρωθυπουργὸς θὰ φέρῃ νέον νόμον».

Ὥστε ὅ,τι γίνεται σήμερον στρατιωτικῶς, ὅ,τι προσέρχεται ὑπὸ τὰς σημαίας, ὅ,τι ἐκτελεῖ τὸ καθῆκόν του, ὅ,τι κατασκηνοῦται ἐν σκηναῖς καὶ στρατῶσι, γίνεται ἐναντίον τοῦ κ. Κουμουνδούρου, ἐναντίον ὅλης τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ἥτις **ἀντιδρᾷ**, ὅσον δύναται, κατὰ τῆς στρατολογίας.

—

Ἐλησμονήσαμεν τὸ ὄνομα ἀντιπολιτευομένου Πελοποννησίου βουλευτοῦ, τοῦ ὁποίου ὁ υἱὸς προσελθὼν μετὰ βίας ἐλειποτάκτησεν.

—

Ἐνθυμούμεθα ὅμως τὸν Κερκυραῖον ἀντιπολιτευόμενον ἐλέφαντα (Νικοκάβουραν) ὅστις αὐθημερὸν ἔθετε τὴν ὑπογραφήν του κάτωθεν μωρᾶς διαμαρτυρήσεως τῶν ἀντιπολιτευομένων βουλευτῶν Κερκύρας πρὸς τὸν Νομάρχην περὶ στρατολογίας δῆθεν μόνον ἀντιπολιτευομένων καὶ αὐθημερὸν ἔβρεχε μὲ δάκρυα τὸν λιπόστρατον χαδευμένον του, ὅστις τὸ ἔκοψε λάσπην διὰ τὴν Εὐρώπην.

—

Αὐτοὶ ποῦ ἔχουν αἷμα ἑβραϊκὸ εἰς τὰς φλέβας των, αὐτοὶ ποῦ ἐζήλευσαν τὴν εὐφυΐαν τῶν Ἑβραίων νὰ κρύπτωνται εἰς κόφας μεστὰς εἰς τὴν ἐπιφάνειαν πελωρίων χειμωνικῶν, φερόντων τὸ κίτρινον χρῶμα τοῦ φόβου των, αὐτοὶ μετὰ τοῦ ψαλιδίσματος τῆς τιμῆς των ἔπρεπε νὰ ψαλιδίσουν ὀλίγον καὶ τὴν γλῶσσάν των.

Εἶναι καιρός!

—

Εἷς φαρμακοποιὸς ἀνέλαβε τὸν κάλαμον διπλωμάτου ἐν ταῖς *Νέαις Ἰδέαις*· παρακαλεῖται ὁ κ. Οἰκονόμος νὰ λάβῃ εἰς χεῖρας κλυστῆρα φαρμακοποιοῦ.

ΕΓΕΙΝΑ Κ' ΕΓΩ ΠΑΙΔΙ

—

Τὸ παιδί, ποῦ δὲν γνωρίζει τί θὰ πῇ ταξείδι ἀκόμα,
εἰς τὴ μάννα του, ὅπου φεύγει, λέει μὲ γελαστὸ τὸ ρόμα:
«Αὔριο θὰ ἔλθῃς μάννα.» Καὶ προσμένει νὰ τὴν ἰδῇ
τὸ καϋμένο τὸ παιδί, τὸ καϋμένο τὸ παιδί!

—

Σὰν παιδὶ κ' ἐγὼ προσμένω 'μέρα-νύχτα καὶ περνοῦνε
τόσα *αὔριο* — Καὶ πόσα πόσ' ἀκόμη θὲ νὰ 'ρθοῦνε! —
Ξέχασα πῶς μᾶς χωρίζει πέλαγο πλατὺ φαρδύ.
Ἔγεινα κ' ἐγὼ παιδί, ἔγεινα κ' ἐγὼ παιδί!

Σφίγξ.

δώσῃς τὸ χέρι. Ἄ! πολὺ ὀγρήγωρα λησμονεῖς τοὺς φίλους σου.

Ὁ Ἀμεδαῖος δὲν ἠδύνατο νὰ ὀργισθῇ καὶ προσεποιεῖτο ὅτι ἐκράτει τὸν θυμόν του.

— Ἀπευθύνεσθε πρὸς ἐμέ, Κύριε;

— Βλέπω ὅτι καὶ μεταξύ μας θέλετε ἐτικέτταν ἔστω. Ἐτικέττα μεταξὺ δύο ἀνθρώπων τοῦ ἐπαγγέλματός μας εἶναι πρωτότυπον, ἀλλὰ ἔστω...

— Λοιπὸν τί ζητεῖτε..;

— Κύριέ μου — ἀφοῦ θέλετε οὕτω — ἔχομεν παλαιόν τινα λογαριασμὸν ἀνεξόφλητον.

— Σᾶς χρεωστῶ ἴσως..;

Ὁ ἄνθρωπος παρουσίασεν εἰς αὐτὸν τεμάχιον χάρτου.

— Μικρὰ πράγματα! Ἀμοιβὴν διὰ μίαν δολοφονίαν ἐν Λονδίνῳ διαπραχθεῖσαν κατὰ τὴν νύκτα τῆς 25ης Αὐγούστου ε. ε. κατόπιν τῆς διαταγῆς σας φρ. 10,000 καὶ πρὸς 10 τοῖς 0)0 ὁ τόκος τριῶν μηνῶν 250 ἤτοι φρ. 10,250. Ἀλλ' ἐπειδὴ μανθάνω ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐπέζησε καὶ δὲν ἐννοῶ νὰ σᾶς κλέψω μοὶ ὀφείλετε μόνον τὸ ἥμισυ ἤτοι 5,000 φρ. καὶ 125 διὰ τόκον. Ἐπιθυμεῖτε νὰ ἐξοφλήσετε τὸν λογαριασμὸν αὐτόν.

— Εἶσθε τρελλὸς Κύριε; Ἀλλ' ἐδῶ εἶναι τὸ Βαϊνσαλν ὄχι τὸ Σαραντόν.

— Ἀρνεῖσθε; Σᾶς κινῶ ἀγωγήν.

— Ἀγωγήν; αὐτὸ θὰ ἦτο νόστιμον.

— Ὄχι τόσον νόστιμον ἴσως ὅπως νομίζετε — ἀπήντησεν ὁ ἄνθρωπος κινῶν τὴν κεφαλήν του.

— Ἀλλὰ τίς εἶσθε τέλος πάντων; — Ἠρώτησεν ὁ Ἀμεδαῖος.

— Πρῶτον ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σας εἴπω τίς εἶσθε ὑμεῖς. Ὀνομάζεσθε ἐδῶ ὁ Κόμης τοῦ Σαὶν-Μώρ. Ἐν Λονδίνῳ ὅμως ἐκαλεῖσθε Δεσορὲλ ἐὰν δὲν ἀπατῶμαι. Ἐπειδὴ φαίνεται τὰ πλούτη τοῦ Σαὶν-Μὼρ σᾶς ἔκαμον νὰ λησμονήσετε τὸν Δεσορὲλ, ὑποβοηθῶ τὸ μνημονικόν σας. Λυποῦμαι ὅμως πολὺ ὅτι δὲν βλέπω ἐδῶ καὶ αὐτὸ τὸ ὡραῖο μοῦτρο τοῦ κ. Ἠριγώ. Τώρα θέλετε νὰ σας εἴπω καὶ ἐγὼ τίς εἶμαι; Ὀνομάζομαι Σίμων Τριβουλλιὰκ ταπεινότατος δοῦλός σας.

Καὶ τὸ *δοῦλός σας* αὐτὸ συνώδευσεν ὁ Τριβουλλιὰκ μὲ ἓν χαιρέτισμα φιλοφρονέστατον.

— Δὲν σᾶς ἀδικῶ, φίλε μου, — εἶπεν ὁ Ἀμεδαῖος — φαίνεται ὅτι ἔχω τὴν ἀτυχίαν νὰ ὁμοιάζω πρὸς τὸν ἔντιμον αὐτὸν Κύριον Δεσορὲλ, ἀφοῦ πρὸ ὑμῶν μάλιστα καὶ ἄλλος τις εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μοι εἴπῃ τὰ αὐτά. — Ἀλλὰ εἶσθε πτωχός. Ἔχετε ἀνάγκην...

Καὶ λέγων ταῦτα ὁ Κόμης τοῦ Σαὶν-Μὼρ ἐνεχείρισεν εἰς αὐτὸν τὸ βαλάντιόν του, ὅπου ἦσαν ἑπτὰ χρυσᾶ λουδοβίκια.

ΑΝΑΚΡΕΩΝ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

ὑπὸ Δ. Α. Κορομηλᾶ.

—

Ἐνώπιον ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου παρεστάθη τὴν ἑσπέραν τοῦ παρελθόντος σαββάτου ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ *Ὀρφέως* τὸ ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον νεώτερον ἔργον τοῦ ποιητοῦ τῆς **Μαγκάστης** κ. Δ. Α. Κορομηλᾶ.

Ἀκριβῶς τὸ ἔργον τοῦτο δὲν δύναται νὰ ἐπικληθῇ δρᾶμα, διότι ἀναπτύσσει οὐχὶ ἰδέαν τινὰ ἐκ τῶν μεγάλων καὶ ἐφαρμοζομένων πανταχοῦ ἐν τῷ κόσμῳ καθ' ὅλας τὰς περιόδους, ἀλλὰ περιπέτειαν ἀτομικὴν συμβᾶσαν εἰς μόνον τὸν Ἀνακρέοντα, ἥτις ἴσως εἰς ἄλλον ἄνθρωπον, ἢ καὶ εἰς ἄλλον ἀκόμη ποιητὴν, ἀλλοίαν θὰ ἐλάμβανε λύσιν. Διὰ τοῦτο ὁ ἐξετάζων φιλολογικῶς τὸν *Ἀνακρέοντα* τοῦ ἡμετέρου φίλου θὰ ἐπονομάσῃ αὐτὸν οὐχὶ δρᾶμα, ἀλλὰ μᾶλλον **μῖμον**, ἔχοντα ἱκανὰ τῶν συστατικῶν τῶν ἀρχαίων μίμων, οἵτινες καίπερ στοιχεῖα ὄντες δράματος τόσον πολὺ ἀκαλλιεργήθησαν, ὥστε ἔφθασαν διὰ τοῦ *Σώφρονος* μάλιστα εἰς βαθμὸν νὰ θαυμάζωνται ὡς ἀριστουργήματα τέχνης, εὐφυΐας καὶ καλλιλογίας. Ὡς ἀπόδειξιν τῆς τελείας τέχνης τῶν δραματικῶν τούτων στοιχείων ἀρκεῖ νὰ ὑπομνήσωμεν ὅτι κατὰ τοὺς μίμους τοῦ *Σώφρονος* ὁ θειότατος Πλάτων ἐπεχνούργησε τὴν ἁρμονικὴν του γλῶσσαν καὶ τὸν ἀμίμητον διάλογον ἐν ᾧ ἐπιπνέει ἡ λεπτοτέρα τῆς ἀρχαιότητος εὐφυΐα.

Ἠσχολοῦντο δὲ οἱ μῖμοι κατὰ τὰς μαρτυρίας τῶν ἀρχαίων κυρίως περὶ τὴν πιστὴν παράστασιν χαρακτήρων καὶ ἠθῶν τῶν κατωτάτων τάξεων τοῦ λαοῦ καὶ διεκρίνοντο κατὰ τὴν τεχνικὴν παράστασιν, τὴν ζωηρὰν τοῦ λόγου λέξιν, τὴν ἀλήθειαν καὶ περιουσίαν γενναίων γνωμῶν. Οὐχ ἧττον ἐπετρέπετο καὶ σπουδαῖοι χαρακτῆρες δι' αὐτῶν νὰ ζωγραφίζωνται.

* *
*

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ Ἀνακρέοντος ἀρκετὰ εὐφυῶς διεπλάσθη ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου ποιητοῦ ἀναγνόντος ἐν τῷ Ἡροδότῳ ὅτι ποτὲ ὁ φιλόμουσος τύραννος τῆς Σάμου Πολυκράτης ἔπεμψεν εἰς τὸν Ἀνακρέοντα τάλαντα χρυσίου ἅτινα ὁ ποιητὴς ἐπέστρεψε. Τοῦτο ὁ ποιητὴς ἡμῶν ὡς ἑξῆς συνεπλήρωσεν. Ὁ Ἀνακρέων ἀγαπῶν διάσημόν τινα ἑταίραν τὴν χρυσολάτριδα, ὡς τὴν ἀποκαλεῖ, Δάφνην, ὡραιότητα σπανίαν τῆς Μιλήτου, ἐπιθυμεῖ χρυσίου ὅπως ἀπολαύσῃ αὐτὴν, διότι ἡ ἑταίρα ἐμπαίζει τὴν πτωχείαν τοῦ Ἀνακρέοντος καὶ τῶν φίλων του ποιητῶν Ἰβύκου καὶ Σιμωνίδου. Εἰς τὴν πρότασίν των ὅτι θὰ ψάλλουν οἱ ποιηταὶ, ἡ ἑταίρα καγχάζει καὶ εἰρωνικῶς θεωμένη τὴν πενιχρότητα τῆς ποιητικῆς καλύβης ἀπέρχεται. Ὁ Ἀνακρέων τὴν ἀγαπᾷ, καὶ ὀνειρεύεται πλοῦτον. Νὰ πωλήσῃ τὴν λύραν του; Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ, τοῦ λέγουσιν οἱ φίλοι. Αἴφνης ἐμφανίζεται ἀπεσταλμένος τοῦ Πολυκράτους, ὅστις κομίζει τῷ Ἀνακρέοντι πλούσια δῶρα τοῦ τυράννου, τάλαντα χρυσίου δέκα.

Ἐτελείωσεν.

Ὁ Ἀνακρέων ἔχει τὴν Δάφνην πλέον.

Ἐν Μεγάρῳ ὅπου τὰ πάντα χρυσᾶ διαβιοῖ ὁ ποιητὴς τῆς τέω φέρων χρυσοκέντητον ἀσιανὴν περιβολὴν, χρυσοῦν στέφανον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ χρυσῆν Δάφνην ἐν τῇ ἀγκάλῃ ἐντρυφῶσαν ἐν τῷ χρυσίῳ. Οὐδὲν τῆς ποιητικῆς του καλύβης τὸν συνοδεύει πλέον. Ἀντὶ τῶν φίλων του, οἵτινες τὸν μισοῦσι καὶ δὲν θέλουσιν οὐδὲ νὰ τὸν ἴδωσι πλέον, προσκαλοῦνται εἰς τὰ γεύματα οἱ κόλακες τοῦ τυράννου, καὶ οἱ παράσιτοι καὶ συμμορία λῃστῶν ἐντέχνων, οἵτινες τρώγουσιν ἐκ τοῦ ξένου πλούτου προτείνοντες τῷ Ἀνακρέοντι διάφορα σχέδια, ὁ μὲν τὸν τοκισμὸν τοῦ χρυσοῦ, ὁ δὲ τὴν κατασκευὴν ὑδραγωγείων, ὁ δὲ τὴν ἀγορὰν οἰκοπέδων. Βεβαρημένος ὑπὸ τοῦ τοιούτου βίου ὁ Ἀνακρέων ζητεῖ νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπ' αὐτῶν τῶν κλεπτῶν τῆς εὐφυΐας του, ἐνθυμεῖται ὅτι εἶχέ ποτε λύραν καὶ ἀτενίσας εἰς τὰς χρυσᾶς

Ὁ Τριβουλλιὰκ ἀφοῦ εἶδε τὸ ἐμπεριεχόμενον ἠγέρθη μανιώδης.

— Ὁ Τριβουλλιὰκ δὲν εἶναι ἐπαίτης — οὔτε σᾶς ἐζήτησε ψυχικό.

Καὶ ἔρριψε τὸ βαλάντιον εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἀμεδαίου.

— Θέλετε νὰ ἐξοφλήσετε τὸν λογαριασμὸν — προσέθηκε — ναὶ ἢ ὄχι;

— Νομίζω ὅτι ἀρκετὰ σᾶς ὑπέμεινα — ἀπήντησε ψυχρῶς ὁ Κόμης — δύνασθε νὰ ἀπέλθετε.

— Ἔστω — εἶπεν ὁ Τριβουλλιὰκ ἐξερχόμενος — καὶ... καλὴν ἐντάμωσιν εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ Μαζᾶ.

Ὁ Τριβουλλιὰκ ἐξῆλθὼν πανηγυρικῶς εἰσῆλθεν εἰς τὸ πρῶτον καπηλεῖον, τὸ ὁποῖον συνήντησε καὶ ἐζήτησεν ἓν ποτήριον οἴνου.

— Ἄ! διὰ τί νὰ μὴ συναντήσω — ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν — τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἐδολοφόνησα; Ἀλλὰ τώρα πλέον δὲν ἔχω καιρὸν νὰ χάνω. Ὁ Δεσορὲλ εἶναι πλούσιος καὶ ἡ κεφαλή μου δὲν στέκεται καλὰ εἰς τὴν θέσιν της. Ἐμπρὸς λοιπὸν ἐκδίκησις!

Καὶ ἐξελθὼν ἐπορεύθη εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ὑπαστυνόμου.

Ὁ Τρενὼ ἐκάθητο καπνίζων τὴν πίπαν του καὶ σκεπτόμενος ἀκριβῶς τὴν ἱστορίαν τοῦ Κόμητος τοῦ Σαὶν-Μὼρ.

Ὁ Τριβουλλιὰκ ἀπεκαλύφθη πρὸ αὐτοῦ.

Τί ζητεῖτε Κύριε — ἠρώτησεν ὁ Τρενώ.

— Νὰ τεθῶ ὑπὸ κράτησιν. Πρὸ τριῶν μηνῶν ἐδολοφόνησα ἄνθρωπόν τινα, τοῦ ὁποίου ἀγνοῶ τὸ ὄνομα, ἐν Λονδίνῳ, κατὰ διαταγὴν τοῦ κ. Δεσορὲλ, ὅστις καλεῖται ἐδῶ Κόμης τοῦ Σαὶν-Μώρ. Ἀλλὰ δὲν ἔλαβον τὴν συμφωνηθεῖσαν ἀμοιβήν. Κατὰ συνέπειαν παραδίδομαι εἰς τὰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης καὶ σᾶς ἀναγγέλλω ὡς συνένοχόν μου τὸν Κόμητα τοῦ Σαὶν-Μὼρ καὶ τὸν Ἰούλιον Ἠριγώ, τοῦ ὁποίου ἀγνοῶ τὴν διαμονήν.

— Ὁ Τρενὼ ὡσὰν νὰ μὴ ἐπείθετο εἰς τὰ ὦτά του ἠρώτησε τὸν ἄγνωστον.

— Πρὸ τριῶν μηνῶν, ἐν Λονδίνῳ... Καὶ ὀνομάζεσθε;

— Σίμων Τριβουλλιάκ.

— Καὶ ἂν ἴδητε τὸ θῦμά σας τὸ ἀναγνωρίζετε;

— Πῶς! ζῇ! εἶναι ἐδῶ! — εἶπεν ἐγειρόμενος καὶ τύπτων διὰ τῶν χειρῶν του τὴν κεφαλὴν ὁ Τριβουλλιάκ. — Αὐτὸ τὸ κεφάλι μου θέλει σπάσιμον! Αὐτὸς εἶναι ἐδῶ! Καὶ ἐγὼ ἦλθα νὰ παραδοθῶ εἰς τὴν δικαιοσύνην!

Ὁ Τρενὼ ἐκάλεσεν ἕνα τῶν κλητήρων καὶ τῷ ἐψιθύρισε τι εἰς τὸ οὖς. Ὁ κλητὴρ ἐξῆλθε.

— Μίαν ἐρώτησιν ἀκόμη — εἶπεν ὁ Τρενὼ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Τριβουλλιάκ. Εἶσθε βέβαιος ὅτι ὁ Κόμης τοῦ Σαὶν-Μὼρ εἶναι ὁ Δεσορὲλ ὅστις σᾶς ἐπλήρωσε...

(Ἀκολουθεῖ).

Κ. Ξένος.

ἐκείνας τραπέζας ὁρᾷ μίαν χρυσήλατον, τὴν λαμβάνει μετὰ πόθου, τὴν φιλεῖ, ἀλλὰ μόλις ἐγγίζει τὰς χορδάς της καὶ τὰ σχέδια τῆς προηγουμένης συμμορίας ἀποδιώκουσι τὴν ἐμπνευσίν του, ὁ δὲ ποιητὴς τῆς Τέω λησμονεῖ καὶ λύραν καὶ ᾆσμα. Πρὸς τούτοις ἡ Δάφνη μὴ ἀγαπῶσα τὸ ᾆσμα δὲν τὸν ἀφίνει νὰ ψάλῃ. Ἡ πάλη ἐν τῇ ψυχῇ του εἶνε μεγάλη καὶ ἱκανὸν γεννᾷ τὸ δραματικὸν διαφέρον, ὅτε εἰσέρχεται ὁ φαιδρὸς φίλος του Φερεκύδης, ὅστις κατειρωνευόμενος τὴν χρυσῆν αἴθουσαν τοῦ ποιητοῦ καὶ βλέπων τὴν ἄχαριν σκηνὴν τοκιστοῦ μεριμνῶντος περὶ μόνου τοῦ πλούτου ταλανίζει τὸν ποιητὴν, σατυρίζει πικρῶς τὰ τοῦ Ἀνακρέοντος καὶ παροτρύνει αὐτὸν νὰ ἐπιγράψῃ ἔζω τῆς οἰκίας του «Μεσιτικὸν γραφεῖον Ἀνακρέοντος καὶ συντροφίας.» Συνάμα ἀναγγέλλει αὐτῷ ὅτι οἱ φίλοι του δὲν θέλουσι νὰ τὸν γνωρίζωσι πλέον. Τότε ὁ Ἀνακρέων παθαίνεται, ἀδημονεῖ. Τὸ πάθος του δὲ αὐξάνει ὅτε ἀπὸ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου ἀκούει τὰ φαιδρὰ ᾄσματα κωμάζοντος ὁμίλου. Ἀναγνωρίζει τὰ ᾄσματα τῶν φίλων του καὶ *Ἴδυκε!* φωνάζει περιπαθῶς. Ἀλλ' εἰς μάτην· τὸ ᾆσμα ἀπεμακρύνθη καὶ αὐτὸς εὑρίσκεται ἐν μέσῳ τοῦ χρυσοῦ καὶ τῶν φίλων τοῦ συμφέροντος. Τοῦ ἔρχεται εἶδος μανίας καὶ διώκει τότε ὅλους ὅσους εἶχεν καλέσει εἰς τὸ γεῦμα. Μένει τέλος μόνος. Ἐνθυμεῖται τὴν λύραν του, τὴν κρούει, ἀλλ' ἀπηχεῖ. Πρώτην φορὰν τοῦ συμβαίνει τοῦτο. Ἐν τῇ ἀπογνώσει του βλέπει ὅτι χρυσαῖ ἦσαν αἱ χορδαὶ αὐτῆς καὶ χρυσᾶ ἐλάσματα ἐποίκιλλον αὐτήν. Μαινόμενος τότε ἀποσπᾷ τὰ ἐλάσματα, καὶ θραύει τὴν λύραν καὶ ἁρπάσας πυρὸν, καταστρέφει διὰ πυρὸς τὰ ἀνάκτορά του, τὰ *Μέλαθρα τοῦ πένθους τῆς καρδίας του*, καὶ φεύγει νὰ ἐπανεύρῃ τοὺς φίλους του, ἐν μέσῳ τῆς φαιδρᾶς ἐκείνης καὶ πλήρους ζωῆς καλύβης, ἔνθα ὁ οἶνος, τὰ ᾄσματα καὶ αἱ γυναῖκες διαχύνουσι τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐφροσύνην. Οὗτοι κατ' ἀρχὰς δὲν τὸν δέχονται. Ἐπικρίνουσι τὴν ἀλαζονείαν του καὶ τὴν ἐλεεινότητα τοῦ βίου του, ἀλλ' ὅταν μανθάνωσι παρ' αὐτοῦ ὅτι μετενόησεν, ὅτι ἔκαυσε τὸ ἀνάκτορόν του καὶ ἀπέδωκε τὰ τάλαντα, ὅτι ἔρχεται νὰ ψάλλῃ, τοῦ δίδουσι τὴν κρεμαμένην ἐν μέσῳ ἄλλων λυρῶν λύραν του καὶ ἐντρυφῶσιν εἰς τὴν γλυκύτητα καὶ τέχνην τοῦ ᾄσματός του. Ἡ Δάφνη ἥτις τὸν ἀναζητεῖ φθάνει ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὁ Ἀνακρέων ἐμπνευσμένος ὑπὸ τῆς λυγηρᾶς μούσης του ἔψαλλε μίαν τῶν ὡραιοτέρων στροφῶν τοῦ ᾄσματός του. Ἡ Δάφνη ἐκστατικὴ ἀκούει τῆς λύρας τοῦ ποιητοῦ ἧς οἱ φθόγγοι εἰσδύουσιν εἰς τὴν καρδίαν της. Ἀνεπαισθήτως πλησιάζει καὶ κλίνουσα τὸ γόνυ πρὸ τοῦ Τηΐου ὁμολογεῖ ὅτι τὸ ᾆσμα ἐμάγευσε πλέον καὶ αὐτὴν τὴν χρυσολάτριδα. Οὕτω δὲ ἐν μέσῳ χαρᾶς καὶ τῶν βακχικῶν *εὐοὶ εὐὰν* λήγει ὁ φαιδρότατος οὗτος μῖμος περιέχων σκηνὰς ὡραιοτάτας ποικιλλομένας ἐνίοτε διὰ τῆς εἰσόδου παρασίτου τινός.

* *
*

Ἐν τῇ ὅλῃ φαιδρᾷ ταύτῃ ὑποθέσει βλέπομεν ὅτι βάσις τοῦ μίμου εἶνε ὅτι ὁ Ἀνακρέων γενόμενος πλούσιος δὲν ἠδύνατο νὰ ψάλῃ. Τοῦτο νομίζομεν ἔχει πολὺ τὸ δραματικὸν στοιχεῖον καὶ ἕκαστος ἀναμένει τὴν λύσιν τῆς περιπετείας ταύτης, ἥτις εἶχε βωβάνει τὴν ἡδύλαλον λύραν τῆς ἀρχαιότητος.

Ἴδωμεν τώρα τὴν τεχνικὴν ἀξίαν τοῦ ἡμετέρου μίμου καὶ ἂν ἐτήρησε τὰ ἀπαραίτητα στοιχεῖα τοῦ εἴδους του, ἅτινα χαρακτηρίζουσιν αὐτό. Ἡ γλῶσσα αὐτοῦ εἶνε ἡ καθαρωτέρα γραφομένη τὴν σήμερον γλῶσσα, κεκοσμημένη ἐνίοτε διὰ λέξεων καὶ φράσεων τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς, αἵτινες ὡς εἶναι τεχνικῶς τοποθετημέναι ἐν τῷ διαλόγῳ εὐκόλως κατανοοῦνται ὑπὸ τῶν παρακολουθούντων μετὰ προσοχῆς τὴν πορείαν τοῦ μύθου. Οἱ στίχοι του εἶνε ἁρμονικώτατοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι φέροντες τοὺς τόνους καὶ τὰς τομὰς καταλλήλως, ὥστε ἡ ἀπαγγελία ῥυθμικώτατα νὰ γίνηται χωρὶς νὰ ἐπιπροσθῶσι παραγεμίσματα ἄνευ σημασίας, ἁπλῶς εἰς πλήρωσιν τῶν κενῶν τοῦ στίχου παρεντιθέμενα. Τὸ τρίτον ὅμως ὅπερ καὶ τὸ μέγιστον προτέρημα τῶν τοιούτων δραματικῶν ἔργων, τὸ ἀναβιβάζον αὐτὰ εἰς βαθμὸν ἐξαίσιον φιλοσόφου τέχνης, δὲν εὑρομεν. Ὁ διάλογος εἶνε ἁπλούστατος, κοινότατος, καὶ δὲν ἄγει εἰς ἔκφρασιν γνωμῶν ὡς συμπερασμάτων, διότι τὰ πρόσωπα ὁμιλοῦσι περὶ κοινῶν ὅλως πραγμάτων, ἐνίοτε περὶ μηδαμινῶν, μὴ ἀνυψούμενα εἰς τὸ ἰδανικόν. Τοῦτο εἶνε τὸ μέγιστον ἐλάττωμα τοῦ παρόντος μίμου, ὅπερ γεννᾷ καταφανῆ ἀντίθεσιν μεταξὺ γλώσσης, στίχων καὶ διαλόγου. Ἀλλὰ τὸ ἐλάττωμα τοῦτο τὸ εἰς ἡμᾶς φαινόμενον διπλασίως κακὸν ἢ εἰς ἄλλους ἐνθουσιαζομένους ἐκ τῶν σημερινῶν ἔργων τῆς σημερινῆς ξένης φιλολογίας, ἀνευρίσκομεν εἰς ὅλα τὰ ἔργα τοῦ ἡμετέρου ποιητοῦ, καὶ ἀποδίδομεν τοῦτο οὐχὶ εἰς ἀσθένειαν τῆς ἐμπνεύσεώς του, ἀφοῦ εἶνε τόσον θαυμαστὴς τοῦ ἀρχαίου κόσμου, τόσον τεχνίτης τῆς γλώσσης καὶ τόσον καλλιτέχνης τοῦ στίχου, ἀλλ' εἰς τὴν παρερμηνείαν τῆς δραματικῆς τέχνης ἥτις κατὰ τὴν ἡμετέραν περίοδον ἐντελῶς, ἐντελῶς παρεξηγηθεῖσα, παρεστράτησε καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοινὸν βίον. Τοῦτο ἐν τῇ ἀρχαιότητι **οὐδὲ** ἐν κωμῳδίᾳ συνέβαινεν. Ὁ μέγιστος κανὼν τοῦ δραματικοῦ διαλόγου ἦν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ποιήσει *οὐ πᾶς διάλογος δραματικός*. Σήμερον τοὐναντίον καταντῶμεν εἰς τὸ συμπέρασμα *πᾶς διάλογος δραματικός*. Ἐν τῷ κοινῷ βίῳ, ἑπομένως ἐν τῷ κοινῷ διαλόγῳ, οὐδὲν τὸ ἰδανικόν, οὐδὲν τὸ τεχνικόν, διὰ τοῦτο οἱ ἀρχαῖοι ἐπιζητοῦντες τὸ κάλλος καὶ τὸ ὕψος τῆς τέχνης ἐπεζήτουν ἀντικείμενα ὁμιλίας βαθμίδας τινὰς ὑψηλότερα τοῦ κοινοῦ βίου, δι' ὧν κατασκευάζοντες τοὺς ἡμιμήτους των διαλόγους ἔφθανον εἰς τὰ ὡραῖα ἐκεῖνα γνωμικὰ δι' ὧν τόσον περιεκοσμεῖτο ἰδίως ἡ *Νέα Κωμῳδία*. Διὰ τοῦτο ἐνόσῳ ὁ ἡμέτερος ποιητὴς δὲν ἐγκαταλίπῃ τὴν ἐσφαλμένην περὶ δραματικῆς τέχνης ἐπικρατοῦσαν σήμερον γνώμην, τοὐλάχιστον διὰ τὰ ὡς τὸν *Ἀνακρέοντα* ἔργα, οὐδέποτε θὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἔκφρασιν γνωμῶν. Εὐφυολογίας τινὰς δύναται νὰ ἐγκατασπείρῃ καὶ αὐτὰς πολὺ σπανίας διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους, ἀλλ' ἐνόσῳ τὰ πρόσωπά του ὁμιλοῦσι δι' ἡμιστιχίων, διὰ μιᾶς πολλάκις λέξεως, δι' ἑνὸς συχνὰ ἐπιρρήματος, δὲν δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν διάλογον δραματικόν. Τὸν φυσικὸν διάλογον, τὸν ἔχομεν φυσικὸν ὡς ὁ κοινὸς βίος, χαριέστατον, ἀλλ' εἴπομεν ὅτι *οὐ πᾶς διάλογος δραματικός*. Τὰς ἰδέας ταύτας ὀλίγιστοι σήμερον παραδέχονται, οἱ δ' ἄκροι αὐτῶν θιασῶται ἔπαυσαν καὶ νὰ γράφωσι, προτιμῶντες τὴν σιωπὴν παρὰ νὰ ἐξευτελίσωσι τὸ πνεῦμα τῆς ἀρχαίας ποιήσεως ἀπομιμούμενοι τὸν κοινὸν βίον, ἐν ᾧ οὐδεὶς ἐνθουσιασμὸς δύναται νὰ γεννηθῇ ὅστις νὰ συναρπάσῃ τὸν νοῦν εἰς φιλοσόφους θεωρίας περὶ τῶν τοῦ κόσμου. Ἴσως σήμερον τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ διαλόγου τὸ ἀκολουθοῦσιν οἱ διασημότεροι τῶν γάλλων δραματικῶν, ἀλλ' εἴπομεν ὅτι δὲν εἴμεθα ὑποχρεωμένοι τὴν διαστροφὴν τῆς τέχνης νὰ δεχθῶμεν ὡς κανόνα. Διὰ τοὺς λόγους τούτους πάντα τὰ σημερινὰ ἔργα εἶνε κενὰ γνωμῶν, καὶ θὰ εἶνε ἐνόσῳ ἐπικρατεῖ τὸ παραστράτημα. Ποῦ βασιζόμενος θὰ καλέσω ἔργον τέχνης ἓν δρᾶμα, μίαν κωμῳδίαν, ὅταν ὁ συγγραφεὺς αὐτοῦ οὐδὲν πλάττει ἀπὸ τοῦ ἰδανικοῦ τοῦ πνεύματος κόσμου ἀντλῶν τὴν ὕλην, ἀλλὰ λαμβάνει τὰ πρόσωπα ὡς διαλέγονται ἐν τῷ κοινῷ βίῳ, ὅπερ ἕκαστος δύναται νὰ πράττῃ ἔχον μικρὸν παρατηρητικόν; Καὶ καλῶς μὲν, κατά τινα ἐπιείκειαν, ἔχει τὸ πρᾶγμα ὅταν αἱ ὑποθέσεις εἶνε περί τινος *παιδοκλεπτρίας* περί τινων πτωχῶν *τῶν Παρισίων*, ἀλλ' ὅταν ὁ ποιητὴς λαμβάνῃ τὸ ὑψηλότερα πνεύματα τῆς ἀρχαιότητος καὶ ὁδηγῇ αὐτὰ ἐν τῇ νέᾳ σκηνῇ τῶν Ἀθηνῶν, ὀφείλει νὰ τὰ παρουσιάσῃ ἀνώτερα καὶ τῆς ἱστορίας μὲ τὰς ἐκλάμψεις ἐκείνας τοῦ θείου πνεύματός των, δι' ὧν ἀνεδείχθησαν οἱ καλλιφωνότεροι τῆς ἀρχαιότητος ψάλται. Ἀλλὰ τοῦτο, ἐπαναλαμβάνομεν, δὲν δύναται νὰ κατορθώσῃ ἐὰν δὲν ἀνυψωθῇ βαθμίδας τινὰς ἀπὸ τοῦ πεπατημένου βίου. Τοῦτο οὐδὲν ἔχει τὸ ἀντιβαῖνον, μάλιστα εἶνε τὸ ἄριστον προτέρημα τοῦ καλλιτέχνου, δι' οὗ μόνου παράγει καλλιτεχνήματα. Διότι ὅταν ἀναγινώσκω τὰ σωζόμενα τῶν ποιητῶν τούτων ἀποσπάσματα καὶ θαυμάζω τὸ ὑψηλὸν δίαρμα τῆς γλώσσης καὶ τὸ κάλλος τῆς ἐμπνεύσεως, ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ φαντάζωμαι ὅτι αἱ ἄνδρες οὗτοι ἄλλως ἐσκέπτοντο ἢ ὅπως οἱ σημερινοί. Μόνον ἐπὶ τοιαύτης βάσεως τέχνης ἱδρύσας τὸ ἔργον του ὁ ποιητὴς δύναται νὰ συναρμολογήσῃ τεχνικὸν δραματικὸν διάλογον καὶ νὰ φθάσῃ εἰς γνώμας αἵτινες νὰ καθιστῶσι τὸ ἔργον του ἐπαγωγὸν καὶ ἀναγωστικόν.

* *
*

Ἀπὸ σκηνῆς τὸ ἔργον παρεστάθη τελείως καὶ δύναται νὰ παριστάνηται πάντοτε καλῶς, διότι ἐν τῷ συνόλῳ βαίνει ὁμαλῶς καὶ φυσικῶς ἡ ὑπόθεσις καλλυνομένη διὰ τῶν τελείων σκηνικῶν μηχανημάτων, ἅτινα πρώτην φορὰν τόσον ἁρμονικῶς διεσκευάσθησαν ἐπὶ τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς. Ἡ σκηνικὴ διασκευὴ τῆς πρώτης πράξεως ἀπέπνεε τὴν δροσερὰν αὖραν τοῦ φαιδροῦ ἀρχαίου βίου καὶ ὁ φιλόλογος ἀκροατὴς εἶχεν ἐνώπιόν του τὴν μᾶλλον εὐφροσύνον σκηνὴν σατυρικοῦ δράματος. Κῆποι πολυανθεῖς καὶ ἀγάλματα ἐν μέσῳ κισσῶν, λύραι ἐδῶ κ' ἐκεῖ καὶ πιθάκναι οἴνου ἄφθονοι ὑπεδήλουν ἀμέσως ὅτι ἡ καλύβη ἐκείνη ἦτο κατοικία ποιητῶν. Ἦτο ἀδύνατον νὰ ἴδῃ τις τὴν σκηνὴν ταύτην καὶ νὰ μὴ φαντασθῇ ὅτι ἀκούει καὶ ᾄσματα ἀηδόνων. Ἐν τῇ δευτέρᾳ πάλιν πράξει εἴδομεν ὅλον τὸν πλοῦτον τοῦ χρυσοῦ καὶ πλήρη διακόσμησιν ἀρχαίας ἑλληνικῆς αἰθούσης. Ἀναχρονισμὸν τινὰ παρήγαγον ὁ τοκογλύφος, ὁ κτηματίας κλπ. ἀλλ' οὗτοι ἦν ἀδύνατον νὰ κατανοηθῶσιν ἄλλως ἂν δὲν ἐγίνοντο οἱ σύγχρονοι ὑπαινιγμοί. Πλὴν τούτων εἰς τὴν καλὴν παράστασιν τοῦ ἔργου συνεβάλετο καὶ ὁ καλὸς χρωματισμὸς τῶν προσώπων κατὰ τὴν ἔμπνευσιν ὅμως τοῦ ποιητοῦ, ὡς προσώπων, ἁπλῶς δρώντων ὁμαλῶς ἐν ὁμαλῷ ἔργῳ, οὐχὶ κατὰ τὰ παραδεδομένα περὶ αὐτῶν ὡς προσώπων τῆς φιλολογίας. Ὁ χαρακτὴρ ἰδίως τοῦ Ἀνακρέοντος καὶ καλῶς διεπλάσθη ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ καὶ ἄριστα ἐξετελέσθη ὑπὸ τοῦ κ. Δ. Ταβουλάρη. Ἐπίσης καλῶς ἦτο διεσκευασμένος καὶ φαιδρότατος ὁ χαρακτὴρ τοῦ φιλοσόφου Φερεκύδους.

Οἱ δύο οὗτοι χαρακτῆρες καὶ μὲ ὅλην τὴν ἀσθένειαν τοῦ διαλόγου ἐπέτυχον διότι ἐθέτο πολλάκις ἀφορμὴ ἰδίως ἐπὶ τοῦ Ἀνακρέοντος καὶ Φερεκύδους νὰ ἀνυψοῦται αἰφνιδίως ὁ ποιητὴς εἰς ποιητικὰς θεωρίας αἵτινες, ἂν καὶ ὄχι τόσον ἔντακτοι, διὰ τοῦ κόσμου ὅμως τῆς γλώσσης καὶ διὰ τῆς καταλλήλου χρήσεως γνωμῶν ἐκ τῶν σωζομένων νόθων ᾀσμάτων τοῦ Ἀνακρέοντος καλῶς ἀντήχουν εἰς τὰ ὦτα τῶν φιλομούσων ἀκροατῶν. Ἂν δ' ὁ ποιητὴς, ὡς ἄνω εἴπομεν, κατώρθου διὰ τῆς ἀπομιμήσεως ἀρχαϊκοῦ διαλόγου νὰ ἀνυψώσῃ βαθμίδας τινὰς τὸ ἔργον του ὑπεράνω τοῦ κοινοῦ βίου ὅπερ ἤδη ὁμαλῶς μὲν βαίνει, ὅμως δὲν ἵπταται μεγαλοπρεπῶς, καὶ οἱ δύο ἀνωτέρω μνημονευθέντες χαρακτῆρες θὰ ἐξιδανικεύοντο ἔτι μᾶλλον καὶ τὰ λοιπὰ πρόσωπα θὰ ἐζωγραφίζοντο τελειότερον. Ἕνεκα τῶν ἀνωτέρω λόγων ἐπέτυχον μὲν καθόλου ὁ τοκογλύφος, ὁ ἀρχιτέκτων κλπ. δὲν ἐπέτυχον ὅμως ὁ Ἴδυκος καὶ ὁ Σιμωνίδης. Διὰ τὸν Ἴδυκον εἶχεν ὁ ποιητὴς τὰ λυρικώτατα καὶ μεγαλοπρεπέστατα ἀποσπάσματά του, διὰ τὸν Σιμωνίδην εἶχε τὴν ἐπικρατοῦσαν σήμερον γνώμην ὅτι ὁ Κεῖος ποιητὴς ἐξήσκησε μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς ἀρχαιότητος διὰ τῶν ὑψηλῶν ποιημάτων του καὶ ἐλεγείων ἐν οἷς διέλαμπεν ὁ φιλοσοφώτερος νοῦς καὶ ἠδύνατο ὁ ποιητὴς ὁδηγούμενος ἐκ τῆς μετὰ ταῦτα δόξης τοῦ Κείου ποιητοῦ νὰ ὑποδηλώσῃ πολλὰ ἐν τῷ ἐπεισοδείῳ Σιμωνίδῃ. Ὁ παράσιτος ὁμοίως ἦν κοινός. Δὲν τοῦ ἔδωσεν ἀφορμὴν ὁ ποιητὴς οὔτε μίαν εὐφυολογίαν νὰ εἴπῃ κατορθώσας νὰ τὸν εἰσάγῃ πάντοτε σκεπτόμενον μόνον περὶ γεύματος.

* *
*

Τὸ ἔργον λοιπὸν τοῦτο ἂν τὸ ἐξετάσωμεν ἀσχέτως πρὸς τὴν φιλολογίαν, θὰ τὸ εὕρωμεν ὁμαλὸν, τεχνικὸν, μὲ φυτικοὺς χαρακτῆρας, ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ ὅμως πλασθέντας, χωρὶς νὰ ἐπενεργήσῃ ἐπ' αὐτῶν ἡ ἱστορία τῆς φιλολογίας. Ἀλλὰ νομίζομεν ὅτι ἐν τοῖς δράμασιν ἐν οἷς δρῶσι πρόσωπα ἀποκλειστικῶς ἀνήκοντα εἰς τὴν φιλολογίαν πρέπει νὰ ὑποχωρῇ ἡ φαντασία τοῦ ποιητοῦ ἐνώπιον λαμπροῦ διαγράμματος τῆς ἱστορίας, ἢ νὰ ἐνεργῇ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν περὶ τῶν προσώπων αὐτῶν παραδεδομένων, οὐχὶ μόνον ἀκολουθοῦσα πιστῶς τὰς σωζομένας μαρτυρίας, ἀλλὰ διαρωτίζουσα καὶ τὰ σκοτεινῶς ὑποδηλούμενα. Ἐν τοιαύτῃ τεριπτώσει δὲν εἶνε ἐπιτεταραμμένον εἰς τὴν φαντασίαν νὰ ἀναπλάττῃ χαρακτῆρας οἵτινες φέρουσι σύγχυσιν καταστρέφοντες τὴν φιλολογικὴν ἀξίαν τῶν τοιούτων ἔργων. Οὕτως ὑπὸ τοιαύτην ἔποψιν ἐξετάζων ὁ φιλόλογος τὸ ἡμέτερον ἔργον θὰ παρατηρήσῃ καὶ τὰ ἑξῆς ἀκόμη, πλὴν ἐκείνων τὰ ὁποῖα παρετήρησεν ἀνωτέρω περὶ τοῦ διαλόγου:

Ἐν πρώτοις ἡ ὑπόθεσις αὐτοῦ ἀφοῦ ἐλευθέρως διεπλάσθη ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ ἔπρεπε νὰ εἶνε μᾶλλον σύμφωνος πρὸς τὰ περὶ Ἀνακρέοντος περισωθέντα μέχρις ἡμῶν. Ἀντὶ τῆς ἀγνώστου ἡμῖν Μιλησίας Δάφνης πρὸς ἣν αἰσθάνεται ἔρωτα ὁ Τήϊος θὰ ἐπροτιμῶμεν τὴν *ξανθὴν Εὐρυπύλην*, περὶ ἧς ἀναφέρει τὸ 21 τῶν ἀποσπασμάτων του. Τί ὡραιότερον νὰ συνδεθῇ στενώτερον ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἡμετέρου *Ἀνακρέοντος* μετὰ τοῦ βίου τοῦ Τηΐου ποιητοῦ. Περὶ τοῦ ἐπεισοδείου τούτων ἀναγινώσκομεν τὰ ἑξῆς ἐν τῇ γραμματολογίᾳ τοῦ Κ. Ο. Μύλλερ, κατὰ τὴν μετάφρασιν τοῦ μακαρίτου Κυπριανοῦ: «Σπουδαιότερον τῶν ἀπελευθέρων τούτων γυναικῶν ἠράσθη ὁ Ἀνακρέων τῆς *ξανθῆς Εὐρυπύλης*, ἀφοῦ ἐκ ζηλοτυπίας ἐποίησεν ὡς καὶ σκωπτικὸν ποίημα κατὰ τοῦ ἐραστοῦ αὐτῆς Ἀρτέμωνος, οὗ παραβάλλει τὴν νῦν τρυφερὰν καὶ πολυτελῆ δίαιταν πρὸς τὸν πρότερον εὐτελῆ καὶ ταπεινὸν βίον μετὰ σαρκαστικῆς δεινότητος καὶ πικρίας ἐναμίλλου τῆς τοῦ Ἀρχιλόχου, ὃν καὶ ἐν ἄλλοις ᾄσμασι δεξιῶς ἐμιμήθη.»

Οὕτω νομίζομεν ὅτι τὸ ἡμέτερον ἔργον θὰ εἶχε πλείονα δικαιώματα ἐπὶ τῆς φιλολογίας ἡμῶν.

Δεύτερον ἡ Δάφνη ὡς ἔχει νῦν εἶνε ἄχρους καὶ πολὺ ἄχαρις. Καὶ ὅμως εὐκόλως ἠδύνατο ὁ ποιητὴς νὰ τὴν παραστήσῃ μᾶλλον ἑταίραν τῆς ἀρχαιότητος καὶ ὁμοίαν πρὸς τὰς κόρας μεθ' ὧν θέλει νὰ συμπαίζῃ ὁ Ἀνακρέων, αἵτινες πᾶσαι εἶνε ἑταῖραι κατὰ τὸ 17 ἀπόσπασμα αὐτοῦ. Αἱ ἑταῖραι ὅμως τῶν χρόνων τοῦ Ἀνακρέοντος οὕτω περιγράφονται ὑπὸ τοῦ πολυμαθοῦς Μυλλέρου: «Ἦσαν δὲ αἱ ἑταῖραι ὡς τὸ πολὺ ξέναι ἢ ἀπελεύθεραι, αἵτινες δικαιώματα μὲν πολίτιδος δὲν εἶχον, ἀλλὰ διὰ τὸ ἐπίχαρι τῶν τρόπων καὶ τὴν ἄλλην παιδείαν ἐγένοντο πολλαὶ αὐτῶν ἐπίσημοι.»

Νομίζομεν ὅτι ἐπὶ τῇ βάσει ταύτῃ ὤφειλεν ὁ ποιητὴς νὰ

διαπλάσῃ τὴν Δάφνην του, χρυσολάτριδα μὲν ἀλλὰ μὴ στερουμένην τῶν χαρακτηριστικῶν ἐκείνων, δι'ὧν θὰ τὴν ἀνεγνώριζεν ἀμέσως ἕκαστος φιλολογικῶς κρίνων τὸ προκείμενον ἔργον.

Τρίτον περὶ τῶν συχνῶν ἀκόμη *εὐοὶ εὐάν* παρατηροῦμεν τὰ ἑξῆς: Ὅτι ἔπρεπε μὲν ἐν ἀφθονίᾳ ὁ οἶνος νὰ πίνεται, ἀλλὰ ἡ πρὸς τὴν πόσιν αὕτη ὑπέρμετρος ἀγάπη ἔπρεπε νὰ συνδυασθῇ μὲ τὴν ἐπικρατοῦσαν παρὰ τοῖς γραμματολόγοις γνώμην, ὅτι ἡ διαβεβοημένη μέθη τοῦ Ἀνακρέοντος ὀρθῶς ἐξηγήθη καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν παλαιῶν ὡς *ἔκστασις ποιητικὴ* καὶ ὄχι παραφορὰ οἰνοποσίας. Μᾶς ἐφάνη ἀληθῶς ὅτι ὁ ἡμέτερος ποιητὴς διὰ τῶν λυρικῶν του ἐκείνων ἀποστροφῶν ἃς ἐμβάλλει εἰς τὸ στόμα τοῦ Ἀνακρέοντος, τοῦτο ἤθελε νὰ σημάνῃ, ἀλλ' ἡ *ποιητικὴ ἔκστασις* δὲν ἐξηγήθη καλῶς ὑπὸ τῶν φιλολογικῶς, ἐπαναλαμβάνομεν, ἐξεταζόντων τὸ ἔργον, οἵτινες ἤθελον μίαν σκηνὴν ἐκ τοῦ ἑξῆς ἀποσπάσματος εἰλημμένην.

Λέγει ὁ Ἀνακρέων ἐν τῷ 62 ἀποσπάσματι αὐτοῦ:

Ἄγε δηῦτε μηκέθ' οὕτω
πατάγῳ τε κἀλαλητῷ
Σκυθικὴν πόσιν παρ' οἴνῳ
μελετῶμεν, ἀλλὰ καλοῖς
ὑποπίνοντες ἐν ὕμνοις.

Ἡ ὡραία αὕτη γνώμη τοῦ Ἀνακρέοντος δὲν ἐξεφράσθη τόσον λυρικῶς ἐν ταῖς σκηναῖς ἐκείναις, ἔνθα παταγωδῶς κροτοῦσι τὰ κρόταλα καὶ τὰ *εὐοὶ εὐάν*.

Τέταρτον ὁ παράσιτος ἔπρεπε ἢ νὰ λείπῃ ἢ νὰ εἶναι τέλειος παράσιτος τῆς ἀρχαιότητος γνωρίζων καὶ αἰνίγματα καὶ γρίφους καὶ ἀστεῖα καὶ ἀνοησίας πληρών, μὲν αὐτὸς τὴν γαστέρα του φαγητοῦ καὶ ποτοῦ, ἀλλὰ διαχέων ἄπλετον τὸν γέλωτα τοῖς συνανακειμένοις.

* *
*

Ταῦτα εἴχομεν νὰ παρατηρήσωμεν ἀποδίδοντες πάντα ἐπαναλαμβάνομεν εἰς τὴν σύγχρονον κατάστασιν τοῦ διαλόγου, ὅπερ ἐνίοτε μᾶς κάμνει ν' ἀπελπιζώμεθα καὶ νὰ μὴ γνωρίζωμεν τί τῶν δύο κατέπεσεν ἐπὶ μᾶλλον, ἡ περὶ τὸν διάλογον τέχνη ἢ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα ὅπερ, δὲν μεταρσιοῦται πλέον εἰς ὑψηλοτέραν σφαίραν, τρέφον ἀκράτητον ἀγάπην πρὸς τὸν κοινὸν βίον. Τὸν διάλογον ὡς ἔχει νῦν δὲν θὰ ἐδεχόμεθα οὔτε ἂν ὁ μῖμος κοινοτάτους διέγραφε χαρακτῆρας καὶ τύπους τῶν κατωτάτων τάξεων τοῦ λαοῦ, ὅπερ ἠδύνατο νὰ πράξῃ ὁ ποιητὴς κατὰ τὰ περὶ μίμων γνωστὰ ἡμῖν, ἀλλ' ὤφειλε πάλιν ν' ἀκολουθήσῃ τὸν ἀπαράβατον τεχνικὸν κανόνα ὅτι ἐν γένει οἱ μῖμοι διεκρίνοντο *διὰ τὴν ζωηρὰν τοῦ λαοῦ λέξιν*.

Ταῦτα εἴχομεν νὰ παρατηρήσωμεν κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ἀρχαίας τέχνης, ἄλλως τὸ ἔργον κρινόμενον κατὰ τὰς ἐπικρατούσας θεωρίας καὶ ἐν σχέσει πρὸς τὰ νεώτερα ἑλληνικὰ τοιαῦτα ἔργα εἶναι ἁρμονικὸν καὶ φυσικόν, οὐδὲν ἔχον τὸ ὑπερβάλλον καὶ δύναται τὸ κοινὸν εὐχαρίστως νὰ βλέπῃ ἐν αὐτῷ εἰκόνα τινὰ τοῦ ἀρχαίου βίου, πιστῶς μὲν ἀπεικονισθεῖσαν, ἀλλὰ διὰ χρωμάτων ἀσθενῶν. Τὸ ὅλον ἔργον μᾶς φαίνεται οὕτως ὡς μία καλὴ καὶ τεχνικὴ σκηνογραφία, ἥτις ὅμως ἐν τῷ βάθει τῆς σκηνῆς ὑψωθεῖσα δὲν ἐφωτίσθη ἀρκούντως ὑπὸ τῶν ἐν τοῖς παρασκηνίοις λαμπτήρων, ὥστε νὰ βλέπῃ τις ὅλην τὴν ζωηρότητα τῶν χρωμάτων της.

Λαμβάνοντες ὅμως ὑπ' ὄψιν τὰ καλὰ τοῦ *Ἀνακρέοντος* ἅπερ εἶνε ἄξια μεγάλης προσοχῆς, καὶ τὸν ζῆλον ὃν πρὸς τὸν ἀρχαῖον βίον ἔχει ὁ ἡμέτερος ποιητής, δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι ταχέως θὰ κατορθώσῃ ν' ἀνάψῃ τοὺς ἤδη ἐσβεσμένους λαμπτῆρας καὶ ἴδωμεν τὸν ἀρχαῖον βίον ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ λαμπρότητι.

Σφίγξ.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Ἐν τῷ Πλημμελειοδικείῳ Καλαμῶν.

Ὁ πρόεδρος πρὸς μάρτυρα μετὰ τὰς ἄλλας διατυπώσεις:
— Ποῦ ἐγεννήθης;
— Εἰς Μῆλον.
— Πόσων ἐτῶν εἶσαι;
— Πενῆντα.
— Πόσον καιρὸ λείπεις ἀπὸ τὴν Μῆλο;
— Ἑβδομῆντα.
— Τί δουλειὰ κάνεις;
— Φαγὴ καὶ ὕπνο.
— Πόσα τέκνα ἔχεις;
— Τέσσαρα ἀρσενικὰ καὶ τέσσαρα σακάτικα. (Κορίτσια).
— Τὸν εἶδες ποῦ τὸν βάρεσαν;
— Τὸν εἶδα καὶ δὲν τὸν εἶδα.
— Τὸν βάρεσαν;
— Τὸν βάρεσαν καὶ δὲν τὸν βάρεσαν.

Ὁ πρόεδρος χάνων τὴν ὑπομονήν του:
— Στρατιῶται βγάλτε τον ἔξω.

Ὁ μάρτυς (*καθ' ἑαυτόν*). Αὐτὸ ἤθελα κ' ἐγώ.

(Ἱστορικώτατον).

Ζωχαδιακὸς παρουσιάζεται σχεδὸν κλαίων εἰς τὴν ὑγειονομικὴν ἐπιτροπὴν καὶ ζητεῖ ἐξαίρεσιν.

Ἕν ἐκ τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς:
— Συλλογισθῆτε, Κύριε, ὅτι ὡς Ἕλλην ὀφείλετε νὰ πληρώσητε τὸν φόρον τοῦ αἵματος.
— Ὦ, κύριοί μου, αὐτὸν τὸν φόρον τὸν ξαμολῶ ἐγὼ πρωΐ καὶ βράδυ.

ΕΛΙΞΙΡΙΟΝ ΡΙΓΩ
DENTOVINE RIGAUD

Τὸ Ἐλιξίριον τοῦτο βάσιν ἔχον τὴν *ἄρνικαν*, εὐωδιάζει εὐαρέστως τὸ χρῶμα, καθαρίζει καὶ δροσίζει τὴν ἀναπνοήν, λευκαίνει τοὺς ὀδόντας, διευκολύνει τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος καὶ δίδει εἰς τὰ οὖλα τὸν ῥόδινον χρωματισμὸν ὅστις εἶναι τὸ σημεῖον τῆς ὑγείας.

Παρὰ Κωνσταντίνῳ **Ὀλυμπίῳ**, 206, ὁδὸς Ἑρμοῦ.

ΥΔΩΡ ΤΟΥ Δ^ΡΟΣ ΤΡΙΚΟΣ
EAU DU Dr. TRIKOS

Καθαρίζει τὴν κεφαλήν, ἐξαφανίζει τὴν πιτυρίδα, κατευνάζει τὸν κνισμὸν (φαγοῦραν), ἐξαλείφει τὰς ἐρυθρότητας τοῦ δέρματος, διατηρεῖ τὴν στιλπνότητα τῆς κόμης καὶ ἐμποδίζει τὴν πτῶσιν τῶν τριχῶν.

Φαρμακεμπορεῖον Κ. **Ὀλυμπίου** ὁδὸς Ἑρμοῦ 206.